

Arrest

**nr. 53 239 van 16 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Joegoslavische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 7 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat S. VAN STEENHUYSE *loco* advocaat C. VANDENBERGHE en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaarden op 11 februari 2001 het Rijk te zijn binnengekomen en vroegen op 13 februari 2001 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan. Op 13 februari 2001 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 21 april 2001 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de

toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Hun beroep werd op 28 juni 2001 ongegrond bevonden.

Op 21 mei 2002 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in. Op 7 juni 2002 nam de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot niet inoverwegingname van een asielaanvraag. Daarop dienden verzoekers een beroep in tegen de voormelde beslissing bij de Raad van State. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werden door de Raad van State op 15 februari 2006 verworpen bij de arresten nr. 155.032 en nr. 155.033.

Op 2 april 2003 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de Vreemdelingenwet). Op 17 juni 2005 werd hun aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 11 juli 2005 dienden verzoekers wederom een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 5 juni 2007 werd deze aanvraag zonder voorwerp verklaard.

Op 14 juni 2007 werd aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 29 juni 2007 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, ditmaal in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 14 mei 2009 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 18 september 2009 dienden verzoekers wederom een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 20 augustus 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 september 2009 ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ Redenen:

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkenen beroepen zich op punt 2.8 van de vernietigde instructies van 19.07.2009 en zouden qua verblijfsduur eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8A en 2.8B van deze instructies. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet de lokale verankering aangetoond worden. Verzoekers halen aan dat zij uitstekend geïntegreerd zijn, Nederlands geleerd hebben en onafgebroken voor hun eigen inkomsten zullen voorzien door arbeid, maar zij leggen geen enkel bewijs voor ter staving van deze beweringen. Zij leggen tevens geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract voor. Bijgevolg voldoen betrokkenen niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A. en 2.8B van de instructies van 19.07.2009.

•Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde en geen fraude hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen dienden een eerste asielaanvraag in op 13.02.2001, die afgesloten werd op 20.04.2001 met een beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 21.05.2002 dienden verzoekers voor de tweede maal een asielaanvraag in, die afgesloten werd op 07.06.2002 met een beslissing tot weigering van in behandeling nemen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hun betekend op 07.06.2002 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedures — namelijk respectievelijk iets meer dan 2 maanden en 17 dagen — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

2. Over de rechtspleging

In fine van hun verzoekschrift vragen verzoekers om de kosteloze rechtspleging toe te kennen voor het voeren van deze procedure.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin het voordeel van de kosteloze rechtspleging kan toekennen. Het verzoek van verzoekers daartoe wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers uiteen wat volgt:

“De enige motivering is dat zij niet voldoen aan de criteria van de instructies van 19 juli 2010 in toepassing van art. 9 bis Vreemdelingenwet.

Mijn verzoekers voldoen aan de hoger gestelde criteria.

De buitengewone omstandigheid is gelegen in het feit dat verzoekende partij reeds lang in België verblijft en een duurzame lokale verankering heeft in België (instructies dd. 18.07.2009 punt 2.8). Deze situatie betreft de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

- Op 11 .02.2001 zijn zij naar België gekomen. Op 13.02.2001 hebben zij hier asiel aangevraagd.

- De Minister van Binnenlandse Zaken nam een beslissing op 13.01.2001 dat de asielaanvraag onontvankelijk was (bijlage 26bis).

- Bij beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 08.03.2001 werd geoordeeld dat een verder onderzoek noodzakelijk was (stuk 1)

- Bij beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 20.04.2001 werd geoordeeld dat de hoedanigheid van vluchteling diende geweigerd te worden.

- Daartegen werd beroep aangetekend bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, die op 16.07.2001 het beroep verwierp (stuk 2).

- Op 21 .05.2002 hebben zij een tweede asielaanvraag gedaan.

- De Minister van Binnenlandse Zaken nam een beslissing op 07.06.2002 tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag (bijlage l3quater) (stuk 3).

- Daartegen werd een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State dat werd beëindigd bij arrest dd. 15.02.2006 (stuk 4)

- Op 07.07.2005 dienden mijn verzoekers een regularisatieaanvraag in ex art. 9.3 Vreemdelingenwet (stuk 5)

- Op 05.06.2007 verwierp de FOD BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst vreemdelingenzaken de aanvraag (stuk 6).

- Op 28.06.2008 diende mijn verzoeker een regularisatieaanvraag in ex art. 9bis Vreemdelingenwet (stuk 7)

- Op 14.05.2009 verwierp de FOD BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst vreemdelingenzaken de aanvraag (stuk 8).

Op 18.09.2009 diende mijn verzoeker een regularisatieaanvraag in ex art, 9bis Vreemdelingenwet (stuk 9)

Op 20.08.2010 verwierp de FOD BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst vreemdelingenzaken de aanvraag (stuk 10).

Mijn verzoekers voldoen dus aan het punt 2.08, gezien

- zij sedert 11.02. 2001 in België zijn en dus meer dan 5 jaar in België verblijven (reeds 9 (sic) jaar

- zij een tijd wettelijk verblijf hebben gehad tijdens de asielprocedure en nadien geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

- zij perfect geïntegreerd zijn.

- zij lokaal verankerd zijn.”

In hun repliekmemoirie stellen verzoeker verder nog dat er geen sprake kan zijn van het feit dat zij de lokale verankering niet bewijzen. Reeds in de regularisatieaanvraag d.d. 28.06.2007 (stuk 7 bijgevoegd bij de laatste aanvraag) hebben zij laten weten dat hun zoon, Bekim, een verblijfsvergunning bekomen heeft in België. Zij wonen trouwens bij hun zoon in. Wat betreft de tewerkstelling zijn zij daartoe uiteraard bereid, maar gezien zij reeds respectievelijk 60 en 61 jaar zijn, is dit niet evident (meer). Minderjarige kinderen hebben ze (uiteraard) niet meer.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name dat de staatssecretaris zich ertoe geëngageerd heeft de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid en dat verzoekers zich beroepen op het punt 2.8 van deze instructie doch dat zij hun lokale verankering niet aantonen. De verwerende partij verduidelijkt dienaangaande dat zij geen enkel bewijs hebben neergelegd ter staving van hun beweringen. Verder wordt in de motivering van de bestreden beslissing ook nog aangegeven dat zij geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract hebben neergelegd. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekers bekritisieren de motieven van de bestreden beslissing waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekers inhoudelijke kritiek leveren, voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Verzoekers dienden een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij zij vroegen om toepassing te maken van punt 2.8 van de instructie van 19 juli 2009, meer bepaald als vreemdelingen die voorafgaand aan hun aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf hebben in België dat minimum 5 jaar bedraagt en die vóór 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf hebben gehad in België (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of vóór die datum geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Dit wordt niet betwist door verzoekers.

In de verduidelijking over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 wordt gesteld :

«a) U voldoet aan de volgende voorwaarden (deze 3 voorwaarden zijn cumulatief) :

U verblijft tenminste 5 jaar ononderbroken in België voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf (5 jaar gerekend vanaf 15 december 2009)

U hebt vóór 18 maart 2008 :

een wettig verblijf in België gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk verleend verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum)

geloofwaardige pogingen ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen

U kunt een lokale verankering in België aantonen.

De volgende feitelijke gegevens worden door de Dienst Vreemdelingenzaken in aanmerking genomen (mits de aanvraag ontvankelijk werd verklaard) :

sociale banden in België, de schoolloopbaan en de inburgering van de kinderen

kennis van één van de landstalen of alfabetiseringscursussen in één van de drie landstalen gevolgd hebben

het werkverleden in België en de werkbereidheid, beschikken over kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, onder andere inzake de door de Gewesten vastgelegde knelpuntberoepen, het perspectief om een beroepsactiviteit te kunnen uitoefenen en/of in het eigen levensonderhoud te voorzien.

Bij het onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar zal hij kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen. »

In casu betwist de verwerende partij niet dat zij meer dan 5 jaar in België verblijven en dat zij geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Evenwel wordt ook vastgesteld dat zij de lokale verankering waarop zij zich beroepen niet aantonen en niet staven. In hun middel zoals uiteengezet in hun inleidend verzoekschrift gaan verzoekers geheel niet in op dit motief van de bestreden beslissing, maar herhalen zij enkel dat zij lokaal verankerd zijn. In hun repliekmemorie verduidelijken verzoekers dat zij in hun regularisatieaanvraag van 28 juni 2007 hebben laten weten dat hun zoon een verblijfsvergunning in België bekomen heeft. Het stuk 7 (hun aanvraag van 28 juni 2007) waarnaar verzoekers verwijzen, bevindt zich inderdaad bij hun aanvraag van 18 september 2009. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoekers nergens een bewijs van hun verklaringen hebben toegevoegd. Verder hebben verzoekers geen stavingstukken van hun lokale verankering aan hun aanvraag toegevoegd. Binnen het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt de verwerende partij over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid wat betreft de beoordeling van de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. Zoals in de verduidelijking van de instructie duidelijk wordt aangegeven, laat de gemachtigde van de staatssecretaris zich bij het onderzoek naar de duurzame lokale verankering niet leiden door één factor, maar kijkt hij naar het geheel van alle elementen samen. *In casu* heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geoordeeld dat de lokale verankering niet voldoende is aangetoond. Aangezien verzoekers zich beperken tot ongestaafe verklaringen is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat deze beoordeling niet kennelijk onredelijk is. Waar verzoekers stellen dat zij wel bereid zijn tot tewerkstelling maar dat dit gezien hun leeftijd niet evident is, merkt de Raad op dat het niet aan hem toekomt om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van de beoordeling van de verwerende partij. Nogmaals wordt benadrukt dat aangezien verzoekers zich voor het aantonen van hun lokale verankering hebben beperkt tot niet gestaafde verklaringen, het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te oordelen dat zij hun lokale verankering niet hebben aangetoond.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing genomen is in uitvoering van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dit ook duidelijk vermeldt. De bestreden beslissing heeft geen uitstaans met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig aangevoerd worden tegen de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU